

[Collet]

gennem offentlige bestyrelsesmedlemmer – kan vi tilsige en positiv holdning i udvalgsarbejdet.

Henrik Toft (V):

Venstres ordfører vedrørende dette lovforslag, hr. Lennart Larson, er forhindret i at være til stede. Derfor skal jeg om forslaget sige følgende.

Reglen om offentlig repræsentation i pengeinstitutternes bestyrelser blev som bekendt indført i 1974 af handelsminister Nyboe Andersen, men det var meget imod den daværende regerings ønske. Sidst har venstres ordfører været hr. Ellemann-Jensen ved behandlingen her i folketinget den 22. januar 1981. Hans ordførertale står at læse sp. 5330 ff.

Han gav ved den lejlighed udtryk for, at venstre mener, at det er et godt forslag, fremskridtspartiet her har fremsat. Ved den lejlighed var det nu fremsat af retsforbundet, som ikke længere er repræsenteret her i tinget. Det er altså et gammelt venstresynspunkt, som fremskridtspartiet her fører frem, og vi er derfor tilfredse med, at det nu er fremkommet.

Efter at ordningen har fungeret i disse år, må vi konstatere, at det er en overflødig ordning, da der i forvejen er folkevalgte repræsentanter i banker og sparekasser. Det er en mærkelig mistillid til dem, at der skal være yderligere offentlig repræsentation i bestyrelserne.

Derfor kan venstre stemme for det af fremskridtspartiet fremsatte lovforslag.

Gade (SF):

Ifølge bemærkningerne til lovforslaget er sigtet med forslaget, at man ikke skal lave noget på bekostning af pengeinstitutterne, og at man skal frigøre erhvervslivet for statsbyrder. Det er på mange måder i modstrid med det, som det er lovens sigte at medvirke til, nemlig at almindelig samfundsmæssige interesser holdes for øje i banker og sparekasser, at fremme den lovgivningsmæssigt formulerede erhvervspolitik og at styrke efterlevelsen af den fastlagte pengepolitik. Det har været målsætningen i den eksisterende lov.

Jeg synes, det er vigtigt at holde fast i den modsætning, for den viser, at det lovforslag, vi står med her, handler om, at der skal gives endnu friere spil. Der må ingen tøjler være

på kapitalen, kapitalens frie ret skal værnes. De små ansatser, der har været til at begrænse kapitalens frie ret til at skalte og valte og til at bestemme en stor del af erhvervspolitikken her i landet, den lille flig, der har været, lægger man nu op til at fjerne. I den forbindelse er det interessant, at regeringen også her bakker et fremskridtspartiforslag op.

Det skal ikke få mig til at undlade at kritisere den eksisterende ordning. Der er meget at kritisere. Jeg har også undret mig over, om alle de udmærkede mennesker, man har set træde ind i den ene bestyrelse efter den anden, nu også var de helt rigtige personer. Jeg synes, de opremsninger, man kan se af amtsborgmestre og borgmestre, stiller nogle spørgsmål, som jeg egentlig godt synes vi i udvalget kunne kigge lidt på. Jeg vil i hvert fald godt diskutere, om det nu er så hensigtsmæssigt, at amtsborgmestre og borgmestre også sidder f.eks. i de lokale bankers bestyrelser. Det vil sige, at de samme, som tager stilling til økonomien i kommuner og amtskommuner, også sidder i en eller anden tilfældig privat banks bestyrelse.

Jeg vil altså gerne være med til at kritisere. Jeg vil også gerne kritisere, at tavshedspligten har været fortolket sådan, at en minister ikke kunne kommunikere med de udpegede repræsentanter, netop for at sikre tilsynet, for at sikre, at det offentliges erhvervspolitik kan udmøntes også i bankerne.

Det var en kritik af den eksisterende ordning, men konsekvensen af den er ikke, at vi så skal afskaffe ordningen, men at vi i stedet for skal argumentere for nogle mere effektive tiltag på området.

Jeg kan her gøre opmærksom på, at man i Norge har ordninger, hvorefter det offentlige udpeger flertallet af repræsentanterne i bestyrelsen. Man er altså gået en anden vej. Hvorfor? Selvfølgelig fordi man i Norge har ment, at det var vigtigere at økonomisere med ressourcerne – også under krise – at man ikke har kunnet tillade det anarki og spild af penge, der kan ligge i at lade de private have lov til at bruge deres kræfter, som det nu passer dem bedst. Det er et syn, som jeg er enig i. Vi har rent faktisk ikke råd til kapitalisme – specielt i en krisetid.

Det er jo ikke det, der står her i hr. Glistrups forslag. Han tror det modsatte. Han tror, at bare man giver kapitalen de mest frie udfoldelsesmuligheder, så går det godt her i